

Arrest

nr. 132 028 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 oktober 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 april 2013 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.10.2013 werd ingediend door:

(..) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen weigerde op 16.01.2013 het geplande huwelijk tussen de heer (..) en mevrouw (..) naar aanleiding van het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen bevestigde de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat impliceert dat onder meer een magistraat, na uitgebreide debatten, oordeelde dat "partnerschap" geveinsd wordt louter met het oog op een verblijfsrecht. Door na de start van een fraudeonderzoek inzake schijnhuwelijk verblijfsrecht aan te vragen op grond van "wettelijk samenwonen" wordt opnieuw misbruik van de procédure en eventuele subjectieve rechten, gemaakt. Bedrog vernietigd ailes. Te meer omdat uit de parlementaire voorbereidingswerken duidelijk kan worden afgeleid dat "partnerschap" in het kader van "wettelijk samenwonen" zoals bij het huwelijk een "affectief en seksueel" karakter moet hebben. Dit is te deze niet het geval. Verblijf toekennen houdt in dat, door toedoen van de behandelingstermijn van zes maanden, zijnde een vervaltermijn, fraude gehonoreerd wordt wanneer de rechtsgang inzake schijnhuwelijk gerekt wordt. Voormeld rechtsbeginsel moet in samenhang met artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG benaderd worden. Voormelde bepaling bepaalt het volgende: "De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals (...) schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Te dezen bevinden er zich voldoende elementen in het administratief dossier die wijzen dat er sprake is van een frauduleus partnerschap. Het partnerschap heeft aldus kennelijk een ongeoorloofde oorzaak.

Hieruit volgt dat de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging die gestipuleerd werden in de wet van 15.12.1980, artikel 40bis, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

« De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. .

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., *"De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet"*, T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van volgende motivering:
".. "

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n° 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., n° 154.954, 14 februari 2006)¹

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tót vestiging is vrij, zodat het aan de j Minister of zijn gemachtigde toekomt discretionair te beoordelen of hij op grond van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tót vestiging over voldoende relevante elementen beschikt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en op afdoende wijze te motiveren.

In casu blijkt duidelijk uit de motivering van de beslissing dat de administratie niet voldoende tijd heeft besteed aan het voorbereiden en het nemen van ervan. Dit wordt overigens erkend in de beslissing zelf waar deze verwijst naar de verplichte behandelingstermijn van zes maanden en dat dit met zich zou brengen dat hierdoor de situatie zou gehonoreerd worden.

De motivering van de bestreden beslissing verwijst enkel naar de inhoud van het administratief dossier waarin zich voldoende elementen zouden bevinden die wijzen op een frauduleus partnerschap. Het laat echter volstrekt na om te vermelden welke deze elementen dan wel zouden zijn. Op deze wijze is het voor verzoeker niet mogelijk om zich hierop te j verdedigen, noch is het mogelijk voor de Raad om hierop een contrôle uit te oefenen. ;

Dit klemmt des te meer daar de motivering zich niet steunt op een correcte feitenvinding. Het is namelijk zo dat verzoeker en zijn vriendin eerst een verklaring wettelijk samenwonen hadden afgelegd bij de Ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen en pas daarna alsnog hadden besloten om in het huwelijk te treden. Het was dus geenszins de bedoeling om de procedure te misbruiken. Zoals hoger reeds aangehaald was er een probleem ontstaan tussen verzoeker en zijn vorige raadsman waardoor er verstek werd gelaten tijdens de procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Zoals duidelijk uit het vonnis blijkt werden er geen conclusies neergelegd voor verzoeker, noch werd hij ter zitting vertegenwoordigd. Het klopt dus geenszins dat er 'uitgebreide debatten' hebben plaatsgevonden aangaande het partnerschap van verzoeker en zijn vriendin.

Inmiddels werd er hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Uit het verzoekschrift tot hoger beroep blijkt welke argumenten aanwezig zijn in het dossier van verzoeker die duidelijk aantonen dat verzoeker een relatie heeft met zijn vriendin.

Dat deze relatie een 'affectief en seksueel' karakter heeft blijkt daarenboven uit het feit dat verzoeker en zijn vriendin inmiddels samen een kind hebben. Verzoeker heeft dit kind voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand erkend reeds voor de geboorte. Dit document werd samen met de nodige attesten van de gynaecoloog bezorgd aan de gemeente en gevoegd aan het dossier.

De administratie was op de hoogte van de zwangerschap van de vriendin van verzoeker en het feit dat hij tot erkenning van dit - Belgisch- kind was overgegaan. Nochtans wordt dit element nergens vermeld in de bestreden beslissing.

Gelet op de zeer gebrekkige motivering kan niet uitgemaakt worden of de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit element vooraleer te beslissen dat er sprake zou zijn van een schijnsituatie. Er is duidelijk geen zorgvuldige voorbereiding geweest van de beslissing, noch werd deze afdoende gemotiveerd.

Het middel is ernstig. »

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt :

« In het eerste en enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van artikel 40bis Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij een relatie heeft met zijn partner (..), dat zij een 'affectieve en seksuele band' hebben, dat zijn partner zwanger is, dat hij het kind reeds erkend heeft voor de geboorte ervan en dat hij verwerende partij daarvan op de hoogte zou hebben gebracht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker nieuwe stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn partner bevallen is van een kind, (..), en dat verzoeker het kind heeft erkend.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen informatie hieromtrent heeft overgemaakt aan verwerende partij voor dat de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker voegt geen bewijs toe van

het feit dat hij die informatie zou hebben overgemaakt aan verwerende partij voor dat de bestreden beslissing werd genomen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand bevestigd. Verzoeker heeft hoger beroep aangetekend tegen dat vonnis.

De rechtbank van eerste aanleg stelde vast dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

Het feit dat verzoeker het kind van zijn partner heeft erkend geeft hem niet automatisch recht tot verblijf, aangezien de bloedband tussen verzoeker en het kind niet aangetoond wordt door de erkenning.

Verzoeker stelt dat hij niet vertegenwoordigd werd door zijn advocaat op de zitting voor de rechtbank van eerste aanleg. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker eveneens zelf kon verschijnen op de zitting en zijn rechten kon verdedigen of een andere advocaat kon raadplegen.

Verzoeker stelt dat hij wel een affectieve en seksuele band heeft met zijn partner, daar zij samen een kind hebben.

Verwerende partij stelt vast dat er geen bewijs bestaat dat verzoeker de vader is van het kind van zijn partner.

De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van de informatie die verzoeker had verstrekt.

Verzoeker vroeg het verblijfsrecht aan in functie van zijn partner en niet in functie van zijn kind, die nog niet bestond.

Op grond van de gegevens van het administratief dossier kan bezwaarlijk betwist worden dat de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt werd en dat verzoeker in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Verwerende partij is van mening dat het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' een rechtmatige, autonome rechtsgrond is om het verblijfsrecht te beëindigen.

Verzoeker toonde niet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet te voldoen.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het middel is ongegrond. »

2.3. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat het in casu gaat om een gebrekkige motivering en niet stoelt op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft gemotiveerd dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, doch niet heeft uiteengezet aan welke precieze voorwaarde die is opgenomen in deze wetbepaling niet zou zijn voldaan.

Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft werd er eerst verzet en dan hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het door hem voorgenomen huwelijk te weigeren werd bevestigd. Deze beslissing heeft dus geen kracht van gewijsde verkregen. In zoverre verweerder zou voorhouden dat verzoekers verblijfsaanvraag dient te worden afgewezen omdat hij niet voldoet aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dient te worden gesteld dat deze bewering geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken.

2.4. Voorts maakt verweerder melding van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). In dit artikel is bepaald dat de lidstaten de mogelijkheid hebben om maatregelen te nemen om een in de richtlijn 2004/38/EG neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze bepaling, die reeds werd omgezet in het Belgisch recht, laat de Belgische wetgever toe om te voorzien in een regelgeving die in het geval er misbruiken zijn te weigeren een aanvraag tot het toekennen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in te willigen of om dit recht te beëindigen of in te trekken. Verweerder vermag deze bepaling echter niet aan te wenden om de in de nationale wetgeving voorziene regels zelf aan te passen of af te zwakken of om in aanvullende en niet door de wetgever bepaalde gronden te voorzien om een verblijfsaanvraag te weigeren. In dit verband moet ook worden benadrukt dat de wetgever, in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk heeft voorzien dat enkel wanneer een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die werd genomen in toepassing van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek kracht van gewijsde heeft gekregen het bestaan van deze beslissing kan worden aangewend om een verblijfsaanvraag af te wijzen. Verweerder kan niet afwijken van deze wetsbepaling door een beroep te doen op het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Een uitdrukkelijke wetsbepaling primeert immers op een algemeen rechtsbeginsel en een algemeen rechtsbeginsel kan niet contra legem worden aangewend. Gelet op het feit dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te weigeren om het door verzoeker en H.M.J.V. voorgenomen huwelijk te voltrekken nog het voorwerp uitmaakt van een procedure voor het hof van beroep van Antwerpen en er dus geen sprake is van een beslissing die kracht van gewijsde heeft verkregen kan verweerder deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg niet aanwenden als een reden om verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren.

Waar verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt dat er gegevens zijn die wijzen op “een geveinsd partnerschap” en verwijst naar vaststellingen die zouden zijn gedaan door het parket moet daarenboven ook worden gesteld dat geen door het parket opgestelde stukken terug te vinden zijn in het neergelegde administratieve dossier noch het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, zodat ook niet blijkt dat de beweringen van verweerder een correcte feitelijke basis hebben.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden en deze beslissing, gezien zij niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of het gevolg is van een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten, een miskennis inhoudt van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daar de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – werd genomen op basis van de overweging dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken en de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat hij, in toepassing van artikel 52, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie en verzoekers legaal verblijf derhalve niet is verstreken dient ook deze beslissing te worden vernietigd.

2.5. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER